

je pijan. Vse nas suva in zraven zmerja. Zato jaz nočem tako delati,« je rekla Štefka in zopet bridko zajokala. Meni se je kar zasmilila. Tudi gospodični Ceciliji se je. Prijela jo je za roko in rekla: »No, saj te nič ne silim. Na vrt pa boš šla z nami, kaj? Tam se bomo igrali miš in mačko. Ti boš prva miška.« To je Štefko zgrabilo. Kar na mah so se ji posušile solze in na vrtu se je najbolj živo igrala.

Ko smo šli iz šole domov, sem prijela Štefko za roko in jo peljala k nam domov. Od takrat je Štefka moja najljubša tovarišica. Skupaj se igrava, učiva in delava naloge. Kadar je njen oče doma pijan, pride vselej k nam. Pri nas jo imamo vsi radi, še Francek in Stanko ji preveč ne nagajata. Mama pa pravi, da je to naša Štefka. Tudi

sveti Miklavž se je je spomnil pri nas in ji prinesel prav toliko kot meni. Jaz sem ji pa za božič dala eno svojih oblek in zdaj je Štefka kakor moja sestra.

Jaz sem pa strašno vesela, da moj ata ne hodi v gostilno. Še nikoli ga nisem videla pijanega.

Midve s Štefko sva pa sklenili, da ne bova nikoli vina ali žganja pili. Vpisali sva se med Mlade junake.

Zajčki in hrček

(Spisal Jan Milota.) — Prevel R. Ž.

Srečali so poleti zajčki na njivi hrčka, ki je nosil polne žepa žita.

»Kam paносиš?« so ga vprašali zajčki.

»I no, v shrambo, da bom imel pozimi kaj jesti,« je hladno odgovoril hrček.

»Kaj govoriš?« so se mu zasmejali zajčki. »Zime tako ne bo in vedno bo vsega zadosti.«

»Ste pač še mladi in neumni,« je zabrundal hrček in odšel.

Zajčki so tudi odšli in so na to že pozabili.

Toda zima je prišla. Zapadlo je mnogo snega in mladi zajčki niso imeli kaj jesti. Tedaj so se spomnili na modrega hrčka. »Prav je imel,« so rekli in radi bi prišli do njegove shrambe, a niso vedeli, kje stanuje.